

Διάβασα...

Ένας «μίτος» στον λαβύρινθο της τέχνης

«**Το Χρονικό της Τέχνης**», του
E.H. Gombrich, έκδοση του «Μορφωτικού
Ιδρύματος Εθνικής Τραπέζης»,
Αθήνα 1998, σελ. 687.

Το Χρονικό της Τέχνης είναι ένα από τα πιο διάσημα και λαοφιλή βιβλία τέχνης που δημοσιεύθηκαν ποτέ.

Επί 45 χρόνια έμεινε ασυναγώνιστο ως εισαγωγή στο συνολικό θέμα της τέχνης, από τις πρωιμότερες ζωγραφιές των σπηλαίων ως τη σύγχρονη πειραματική τέχνη.

Αναγνώστες κάθε ηλικίας και προέλευσης από όλο τον κόσμο, βρήκαν στο πρόσωπο του Gombrich έναν αληθινό δάσκαλο, που συνδυάζει τις γνώσεις και τη σοφία με το μοναδικό χάρισμα να μεταδίδει άμεσα τη δική του αγάπη, για τα έργα τέχνης που περιγράφει.

Το Χρονικό της Τέχνης οφείλει τη μοναδική δημοτικότητά του στην άμεση και απλή γραφή και στην ικανότητα του συγγραφέα να προσφέρει ένα ξεκάθαρο αφήγημα.

Περιγράφει ως στόχο του «να βάλει σε μια κατανοητή τάξη τον πλούτο των νοημάτων, των περιόδων και των τεχνοτροπιών που συσσωρεύονται στις σελίδες των πιο φιλόδοξων έργων» και, χρησιμοποιώντας τη διαίσθησή του στην ψυχολογία των εικαστικών τεχνών, να μας κάνει να δούμε την ιστορία της τέχνης ως «συνεχή διαπλοκή και εναλλαγή των παραδόσεων, όπου κάθε έργο αναφέρεται στο παρελθόν και δείχνει το μέλλον», «μια ζωντανή αλυσίδα που συνδέει ως σήμερα τη δική μας εποχή, με την εποχή των Πυραμίδων».

Με το νέο της σχήμα, η 16η έκδοση αυτού του κλασικού έργου προορίζεται να συνεχίσει τη θριαμβευτική της πορεία ανάμεσα στις μέλλουσες γενεές, και να γίνει η πρώτη επιλογή για όλους τους νεοφερμένους στον κόσμο της Τέχνης.

Στον πρόλογο του βιβλίου, ο συγγραφέας εκθέτει τους κανόνες που τον καθοδήγησαν στη συγγραφή του.

Κανόνες που συνθέτουν έναν χρήσιμο οδηγό, ή ακριβέστερα, έναν καταστατικό χάρτη των όρων -και ορίων- συγγραφής ενός καλού παιδαγωγικού εγχειριδίου.

Ο συγγραφέας γράφει απλά, αποφεύγοντας τα συνήθη αμαρτήματα εκείνων που γράφουν για Τέχνη: την «επιτήδευση», τον «συναισθηματισμό», «την επιδεικτική χρήση τεχνικών και επιστημονικών όρων».